

عنوان مقاله:

همه گیری، قرنطینه و قدرت سیاسی پزشکی

محل انتشار:

دوفصلنامه فلسفه علم، دوره 11، شماره 21 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

غلامحسین مقدم حیدری - عضو هیات علمی گروه فلسفه علم پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

خلاصه مقاله:

شیوع بیماری کووید ۱۹ در اوایل سال ۲۰۲۰ که سرعت به همه گیری جهانی تبدیل شد مناسبات گوناگون بشری را بشدت تغییر داد. بکارگیری تکنیک قرنطینه برای جلوگیری از شیوع این بیماری، مناقشات فراوانی را در حوزه های بهداشت عمومی و کنترل اجتماعی مطرح کرد. لازمه وقوف بر این تغییرات گسترده و مناقشات حاصل از آن، شناخت تاریخ همه گیری و تاثیرات آن در حوزه سلامت و بهداشت عمومی و تبعات آن در تغییر الگوی سیاسی و کنترل اجتماعی است. در این مقاله می کوشیم ابتدا بطور اجمال تاریخی از تطور مفهوم همه گیری از یونان تا قرون وسطی را بیان کنیم و نشان می دهیم که شیوه غالب برای کنترل همه گیری ها تکنیک جداسازی بود. سپس نشان می دهیم که چگونه در قرن چهاردهم با گسترش همه گیری طاعون و تاثیر آن بر کاهش جمعیت و به خطر افتادن بقای حکومت های اروپایی؛ تکنیک قرنطینه برای مهار و کنترل همه گیری ها ابداع شد. نهایتا در قرن هیجدهم و نوزدهم سلامت، بهداشت عمومی، جمعیت و کنترل آن خود ابژه جدیدی برای پیدایش دانش های جدیدی همچون آمار و کنترل اجتماعی شدند. در واقع پزشکی شهری در قرن هیجدهم ادامه و توسعه نهاد پزشکی-سیاسی قرنطینه در اواخر قرون وسطی بود که متضمن مطالعه مکان هایی بود که پدیده های همه گیری را تکثیر می کردند و گسترش می دادند. به عبارت دیگر برنامه بهداشت عمومی به عنوان رژیم از سلامت برای جمعیت مطرح شد که مستلزم دخالت ها و کنترل های پزشکی اقتدارگرا شد.

کلمات کلیدی:

همه گیری، قرنطینه، میاسما، طاعون، مراقبت، فوکو

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1281112>

